

Jos Arkink vervangt afrastering door eikenhouten weidepalen

Hart verpand aan Twentse land

Op melkveebedrijf Hoeve Egberman zet melkveehouder Jos Arkink zich actief in voor het behoud van de karakteristieke landschapselementen rond het erf en de weiden. 'Ik vind het een morele taak van boeren om bij te dragen aan behoud van het landschap.'

tekst Jorieke van Cappellen

De glooiende heuvels, de slingerende beekjes, de bossen en de vele houtwallen in het Twentse natuurgebied Dal van de Mosbeek bieden een welhaast on-Nederlandse aanblik. 'Ze noemen het hier ook wel Klein Zwitserland', zegt melkveehouder Jos Arkink (47), terwijl hij naar de heuvels knikt. Het melkveebedrijf met 100 melkkoeien en 55 hectare grond van de familie Arkink in het Twentse plaatsje Nutter grenst met de huiskavel direct aan het natuurgebied, dat is aangewezen als Natura 2000-gebied. 'Vanwege de strenge regels voor het natuurbehoud heb je het als boer hier niet altijd gemakkelijk', zegt Arkink. 'Zes jaar geleden bouwden we hier een nieuwe stal. We konden destijds ook verhuizen naar een plek met meer groeimogelijkhe-

den. Maar mijn vrouw Brigitte wilde hier niet weg.' Waarop hij toevoegt: 'En ik eigenlijk ook niet.' Het zinnetje illustreert de liefde die de familie Arkink heeft voor de bijzondere omgeving waarin zij boert. Het glooiende landschap ontstond al in de ijstijd, waarna het beetje bij beetje in cultuur werd gebracht en er een netwerk van kleine dorpen en boerderijen met de zo karakteristieke landschapselementen ontstond. Ook op het grondgebied van het melkveebedrijf van de familie Arkink bevinden zich deze landschapselementen: enkele grote houtwallen, meerdere geriefhoutbosjes en zelfs een heuse historische grafheuvel, die naar schatting dateert van voor de jaartelling.

Bescherming eigen cultuurgrond

Sinds jaar en dag trekt Arkink er in de herfst op uit om drie lange houtwallen rond zijn percelen te snoeien. 'Het kost me een volle dag om een wal van 50 meter lang en vijf meter breed te snoeien.' Daarnaast zorgt de melkveehouder ervoor dat de grafheuvel vrij blijft van begroeiing.

Onlangs tekende Arkink een langjarig contract bij de Stichting Groene en Blauwe Diensten, die het landschapsonderhoud meer bij de grondeigenaren wil leggen. Deze winter begint Arkink in het kader van het contract met het vervangen van de huidige weide-afrastering door karakteristieke eikenhouten weidepalen. Voor alle werkzaamheden ontvangt Arkink een financiële vergoeding. Dat is positief, vindt hij. 'Maar voor mij is het niet meer dan vanzelfsprekend dat ik me inzet voor landschapsbehoud. In de eerste plaats is het snoeien van houtwallen namelijk ter bescherming van mijn eigen cultuurgrond. De heggen groeien anders te ver het grasland in.' Het is niet de enige reden. 'Toeristen komen hier graag vanwege de mooie natuur. Daar zijn we trots op. Ik vind het dus ook een morele taak om als boer bij te dragen aan behoud van het landschap.' Even valt er een stilte, waarna Arkink besluit: 'Wij boeren hebben tenslotte het landschap gemaakt. En dat al eeuwenlang. Hoe had het landschap er op deze plek uitgezien zonder ons?' |

Foto boven: het jongvee vertoeft tot aan de winter in de Twentse weiden
Foto midden: snoeihout van de houtwallen en zicht op het bedrijf
Foto onder: langs de eeuwenoude grafheuvel loopt een wandelroute
Foto links: een geriefhoutbosje onderbreekt de glooiende weiden

